

חוקצת הלשון

היא וא התחילי שוב לבכות, ואמר לי שקרעתי לו חצי לשון. באמת, הרי גשתי שחנתתי לו את החלק הקדמי של הלשון בשיניים, ושאם אני לוחצת עוד קצת — או הלשון שלו יוצאת. חוקרי מיסטריה נתניה עמדו נדהמים למשמע סיפור של ענת.

השוטרים כבר ראו הרבה נשים שהתלוננו על אונס. אבל ענת היתה שונה. הן חיילת הצעירה היתה יפת-תואר, דקת גיורה, נמוכה ובעלת עיניים שחומות ענקיות ושיער חלק ושחור. עורה היה צה ועדין, אך כולה היתה מכוסה בדם. חולצתה הקרועה, מיכנסיה ואפילו נעליה היו מגור אלים בדם, דמו של הגבר שניסה לאנסה במכוניתו.

ענת לא ידעה את מיספר המכונית שבה נהג הגבר שניסה לאנס אותה. אך אמרה לשוטרים כי הוא יתפס בודאי, כאשר יבוא לקבל עזרה ראשונה ללשונו באחד מבתי-החולים.

ענת היתה היסטורית, אחרי שנותרה לבר דה על הכביש הראשי התוקף ברח. אבל אחרי שמישפחה אספה אותה במכונית ור הרגיעה אותה, יכלה לספר לשוטרים את סיפורה.

שבוי

בפה

היא יא סיפרה לחוקרים כי באותו יום, שבת ה-12 בדצמבר 1981, נסעה מגבי עתיים לבקר את החבר שלה בקיבוץ שדות-ים. היא עלתה על מכונית סובארו בצבע קרם צומת הקאנטרי-קלאב. במכונית נהג בחור צעיר ששאל אותה לשמה. הוא סיפר לה כי שמו רוני, שהוא גר בנתניה וכי לשם מועדות פניו. הוא שאל בת כמה היא, והיא ענתה כי בקרוב ימלאו לה 21. את יתר הנסיעה המשיכו בשתיקה, עד שהגיעו ליד קיבוץ געש, שם אמר הצעיר כי עליו להיכנס לקיבוץ לכמה דקות, כדי לקחת משהו מחבר. ענת העדיפה להישאר איתו במכונית ולהמשיך בנסיעה עד נתניה, תחת לרדת לבדה בכביש הראשי ור לחכות לטרמפ נוסף בחשיכה שהחלה יר רדת.

כאשר עלה על דרך בלתי-סלולה הסת ביר הנהג כי אין כניסה לקיבוץ למכוניות זרות, ולכן עליו לנסוע בדרך-לא-דרך זו. אך מתחת גישרון אפל עצר לפתע את הרכב. מכוננית, כיבה את המנוע האורות, ושנייה הם נשארו במחשכה מוחלטת.

סיפרה ענת: "ישר תפס את הצוואר שלי בשתי ידיים והגיק אותי. הוא אמר: אם את לא רוצה שאני אהרוג אותך, תשתקי ואל תצעקי, ותעשי מה שאני אומר לך! אבל ענת היא אשה אמיצה מאוד. למרות ש-

הכביש הראשי, כשהיא אינה מרפה מלשונו. הוא התחנן שתעזוב אותו, גשבע שיניח לה ושיתן לה ללכת, אם תשחרר את לשונו. אך היא היתה נחושה.

כשלב זה הרגישה ענת כי לשונו של הגבר תלויה על בלימה, וכי עוד גשיכה אחת והלשון תינתק מפיו.

שניהם היו מכוסים בדם. כאשר הגיעו לכביש הראשי בפיות צמודים, אותה ענת בידיה למכוניות עוברות שיעצרו, אך איש לא עצר: "אני חושבת שאף אחד לא עצר מפני שהם חשבו שאנחנו זוג מתנשק, או משהו כזה", סיפרה ענת.

"התחלתי פיתאום לבכות: הרגשתי שיש הלשון שלו כמעט נקרעת. פיתאום הי לשון השתחררה, והוא ברח לכיוון המ-

היתה קשורה בחגורת-הביטחון החלה נאר בקת בכל כוחה. היא שרטה את פניו בציפורניה והיכתה בראשו באגרופיה. היא הצליחה להזיז את ידיו התונקות אותה, אך הן נגעו בה במקומות אחרים.

"התחלתי לצעוק: הצילו! אבל לא עבר שם איש, ורק שמעתי מכוניות שנוסעות למעלה בכביש הראשי."

ענת הזהירה את התוקף כי בארנקה יש אקדה, וכי היא תשתמש בו. אך הוא לא שם לב לכך. הוא השכיב את הכיסא שיש עליו ישבה, והתיישב עליה. הוא קרע את חולצתה וניסה להוריד את החזייה, אך לא הצליח. ענת בעטה ברגליה בשימשה ה' קדימית והמשיכה להיאבק בכל כוחה, היא הצליחה לפתוח את דלת-המכונית ושניהם

כשהתחילה להתנגד רציתי לעזוב אותה, אבל היא לא הניחה לי,

והרגשתי את עצמי מותקף!

אמר האנס בבית-המישפח

חזרה למקום הפשע

כוננית. המשכתי לרוץ ולבכות עם חולצה קרועה ומלאת דם. הייתי היסטורית, או עצרה מכונית, וכך הגעתי למישטרה."

חזרה

למקום הפשע

היא חוקרת רחל חסון, שרשמה את עדותה של ענת, נזכרה לפתע כי כרבעה חודשים קודם לכן קרה מיקרה דומה מאוד. גם אז הופיעה בתחנה אשה צעירה שהתלוננה על אונס.

היא סיפרה כי עלתה על מכונית סובארו ליד צומת הקאנטרי-קלאב וביקשה להגיע לחיפה. הנהג האדיב אמר לה כי עליו להצטרף לכמה דקות בקיבוץ געש. שם עצר באותו מקום תחת הגשר, ואנס את האשה. אך היא היתה נפחדת, וחטרת-אונים ולא התנגדה.

אחרי האונס השליך אותה עירומה החוצה, ואת בגדיה אחריה. היא התלכשה ור התלוננה במישטרה. ענת נתנה תאור מלא של התוקף. היא תיארה אותו כבעל קומה ממוצעת, שיער

נפלו החוצה כשהוא שוכב עליה, הונק אותה וחובט בה.

"עשיתי את עצמי כאילו נכנעתי, בא לי לדפוק אותך, הוא אמר. אני אמרתי לו: אתה לא חושב מה יהיה הגורל שלך ו' שלי? אני אהרוג אותך הוא אמר."

לשון על

בלימה

היא יא אחזה בצווארו בחוזקה. "אני רואה שבטוב זה לא הולך איתך," הוא אמר ועיקם את ידה ומחץ אותה תחת בירכו. הוא התחיל ללטף את חזה וניסה לנשקה על פיה. "אז תפסתי לו את הלשון בין השיניים ומחצתי חוק-חוק את השון. הוא ניסה להגיד לי שישחרר אותי ויקח אותי הביתה, רק שאעזוב את הלשון, אבל אני לא הסכמתי."

"תעשה מה שאני אומר! קום מהר! צעקתי. הוא קם והתחיל לבכות ולצעוק." שוב כעת התהפכו היוצרות והגבר היה שבוי בפני הנערה. היא ציוותה עליו לעלות יחד איתה לעבר

מתולתל, שפתיים מלאות ואף קטן. היא גם תיארה את לבושו.

אך המישטרה לא היתה צריכה לטרוח הרבה. למחרת אותר בבית-החולים שיבא חייל צעיר, שהגיע לשם כאשר לשונו תלר ייה על בלימה, ואושפו.

בעודו מחובר לאינפוזיה, הגיעו אליו חוקרי-המיסטרה. כאשר שאלוהו על האור-נס, הודה מייד, וסיפר גם על המיקרה הראשון. אז זומן מיסדר-זיהוי, והאשה ה' ראשונה שנאנסה על-ידו הובאה למיסדר. היא היתה נרגשת מאוד, ומכיוון שעברו כבר יותר מארבעה חודשים מאז המיקרה, לא הצליחה לזהותו. "אך למרות שהיא לא זיהתה אותי, וזיהתה מישהו אחר, זיהיתי אני את המתלוננת," כתב ישראל שלם, החייל בן ה-21, לשופטים שישבו בדנינו.

שלם נעצר מייד, ואחרי זמן קצר הוגש נגדו כתב-אישום באונס אחד ובנסיון ל-אונס נוסף. כאשר הובא להארכת מעצרו בפעם הראשונה, היה עדיין פצוע קשה. ניתוחים נעשו בלשונו והוא לא יכול היה לאכול אוכל מוצק ולשתות נוזלים חמים. במשך תישעה חודשי מעצרו הוטב מצב הלשון, וכאשר נגזר דינו לפני זמן קצר, כבר יכול היה לדבר ללא קושי, ובפניו לא ניכרו עוד אותות פציעתו. אך הוא הש' תנה מאוד. הצעיר המתולתל והשובב הפך לגבר חיוור וצנום, פניו היו רציניות וצל חיוך לא עלה עליהן.

בעת מעצרו נשלחו אליו שני פסיכיאטר-רים, שניסו להתחקות על שורש מעשיו. הם גילו כי הוא צעיר רגיל, יליד הארץ, בן למישפחה מכובדת מהמעמד הבינוני. הוריו פינקו אותו, הוא למד ועבר חלק מבהינות-הבגרות שלו. הוא התגייס ל-צה"ל ושירת עד המיקרה כשנתיים ור-ארבעה חודשים, כחייל טוב מאוד. הוא הגיע לתפקיד מדריך בבית-ספר צבאי. יחסיו עם נערות היו נורמליים. היו לו כמה חברות שאיתן קיים יחסימין, ומעור-לם לא חסרו לו נשים. הרופאים גם לא גילו אצל הצעיר כל מחלת-נפש, נזירוה או אפילו דהף שאינו בר-כיבוש.

כאשר שאלו אותו למניעי מעשיו, סיפר כי קרא באחד השבועונים כתבה על אונס, שבה היו תיאורים מפורטים וניתוחים פסיכולוגיים. הוא התמלא סקרנות והחליט להתנסות בחוויה כזו. הרופאים ציינו כי מניע כזה לאונס נראה להם מוזר ויוצא-דופן, אך הם לא מצאו כל מניע אחר.

נכנעה
מהר מדי
בבית-המישפח הודה הנאשם ב' שני פרטי-האישום. סניגורו, פרופסור דוד ליבאי, העלה על דוכן-העדים את מי פקדו הצבאי, שסיפר שבחור וביקש עליו